

Ένα φθινοπωρινό πρωινό
Που είχε πολύ καλό καιρό
Μια νεράιδα ευγενική
Πήγε μια βόλτα γελαστή.

Τ' όνομά της Ευγενία
Είχε κάλλη όπως άλλη καμία
Μιλούσε σε όλους ευγενικά
Σε μεγάλους και παιδιά.

Έξω από ένα καφενείο σε μια γειτονιά
Άκουσε ανθρώπους να φωνάζουν δυνατά
Με αγένεια να μιλούν
Και κανέναν να μην ακούν.

Σάστισε, κοκκίνισε
Για όσα άκουσε εκεί
Ντράπηκε πάρα πολύ
Και δεν ήξερε τι να πει.

Προχώρησε με βήματα γοργά
Συνάντησε αυτοκίνητα πολλά
Φωνές, φασαρία και βρισιές
Άκουγε από όλες τις μεριές.

Ένα δάκρυ κύλησε αργά αργά
Στα μάγουλά της τα ροδαλά
Θόλωσαν τα λαμπερά της ματάκια
Κι έκλεισε αμέσως τ' αυτάκια.

Έφυγε όσο πιο γρήγορα μπορούσε
Μα πίσω δεν κοιτούσε
Της είχαν τσακίσει την ψυχούλα
Είχαν ραγίσει την ευγενική της καρδούλα.

Ξάφνου στο βάθος μακριά
Κοντοστάθηκε ξανά
Παιδικές φωνούλες χαρωπά
Ηχούσαν μες στα αυτιά.

Έλαμψε από χαρά
Κι η ελπίδα γύρισε ξανά
«Ίσως οι ψυχούλες, οι παιδικές
Να είναι πιο ευγενικές» σκέφτηκε.

Τα βήματά της την οδήγησαν
Σε μια όμορφη αυλή
Όπου χαρούμενα παιδάκια
Έτρεχαν μια από εδώ και μια από εκεί.

Μα τι ήταν αυτό που άκουγε
Δεν πίστευε στ' αυτιά της
Φωνές και άσχημα λογάκια
Πέρναγαν από μπροστά της.

«Θλίβομαι πολύ»
Ψιθύρισε σκεπτική
«Τα μικρά παιδάκια
Να μην έχουν ευγενική ψυχή;»

«Δε μπορεί κι αυτά
Να μην ξέρουν να μιλούν ευγενικά
Να σπρώχνουν, να χτυπούν
Και να φωνάζουν δυνατά»

Η σκέψη της την οδήγησε
Μέσα στο σχολείο
Θέλοντας να τα συμβουλέψει
Να τους διαβάσει ένα βιβλίο.

«Να με συγχωρείται»
Είπε με γλυκιά φωνή.
«Ξέρω δε με προσκαλέσατε
Μα ήρθα βιαστική
να σας γνωρίσω όλους μαζί».

«Κι αφού δε σε καλέσαμε,
Τι θέλεις εδώ τώρα;
Άσε μας στην ησυχία μας
Δεν είναι τώρα ώρα»

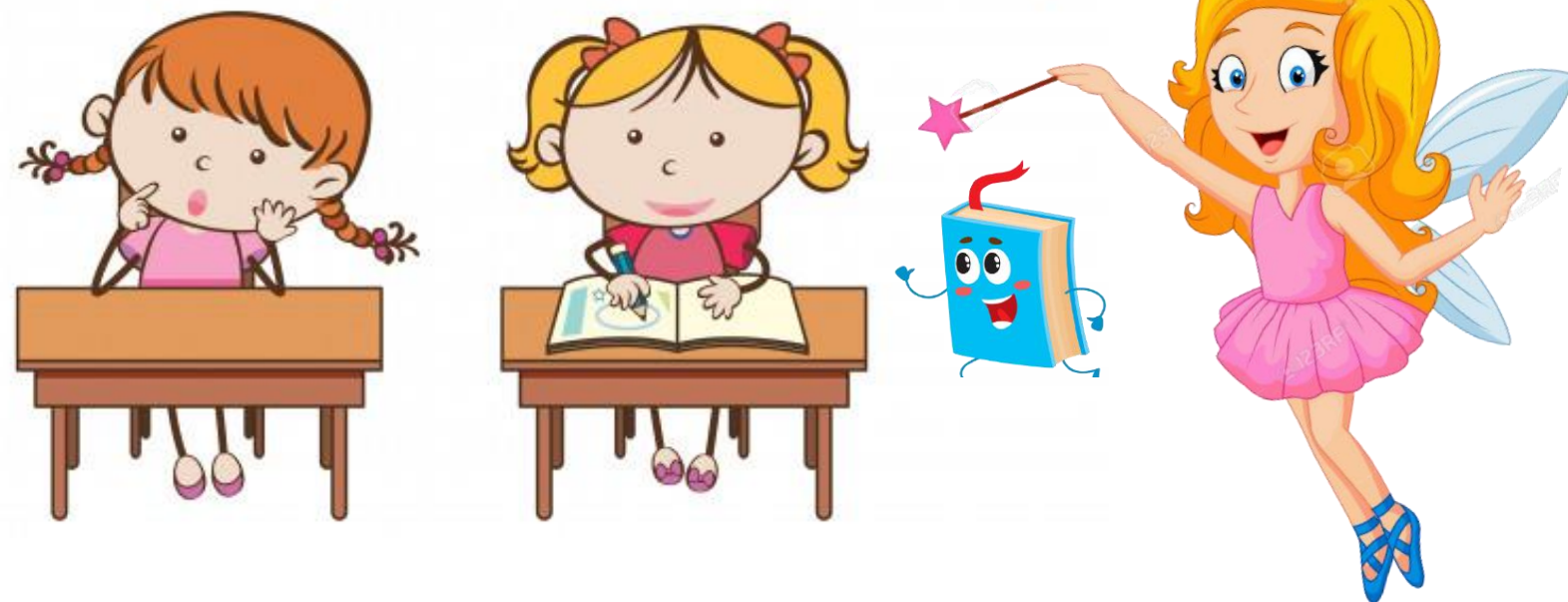
Ένα δάκρυ πήγε να κυλήσει
Από τα όμορφα της ματάκια
Μα φάνηκε δυνατή
Για να βοηθήσει τα μικρά παιδάκια.

Με θάρρος είπε στα παιδιά
Πως έχει απέραντη χαρά
Που βρίσκεται στο σχολείο
Και ζήτησε να τους διαβάσει
ένα όμορφο βιβλίο.

Μετά από σκέψη ώριμη
Έτρεξαν μέσα στο σχολείο
Περίμεναν με προσοχή
να τους διαβάσει το βιβλίο.

Είχαν μεγάλη αγωνία
Να ακούσουν το παραμυθάκι
Κι εκείνη κούνησε με χάρη
Το μαγικό της το ραβδάκι.

Μια και δυο και τρεις
Κούνησε το ραβδάκι
Στα χεριά εμφανίστηκε
Ένα καραμελένιο κουτάκι.

Παραμύθι , μύθι μύθι,
Πάρτε όλοι κουφετάκια,
Να σας πω παραμυθάκι
Με πολύ γλυκά λογάκια.

Τα πολύχρωμα κουφετάκια
Γλύκαιναν τα μικρά παιδάκια
Κι απ' τα στοματάκια πλέον έβγαιναν
Μόνο γλυκά λογάκια.

Και σαν τέλειωσε η νεραϊδούλα
Το όμορφο παραμυθάκι
Ρώτησε γλυκά
Το καθένα παιδάκι.

«Τι λογάκια γλυκά,
Θε να πείτε στη μαμά, στον μπαμπά,
Στον παππού, στην γιαγιά
Στου σχολείου τα παιδιά;»

«Ευχαριστώ» , «παρακαλώ»
«Πολύ σε αγαπώ»
«Ορίστε, «μπράβο!»
«Καλημέρα» «Γεια φίλε» «Καλησπέρα»
Πλημμύρισε η τάξη πέρα ως πέρα.

Έλαμπε από χαρά
Η νεράίδα Ευγενία
Την αγαπούσαν όλα τα παιδιά
Όσο άλλη καμία.

Υποσχέθηκαν πως στο εξής
Θα λένε μόνο γλυκά λογάκια
Για να μην ξεχάσουν, τα έγραψαν
Επάνω σε αστεράκια